

Griša:

Domišljava žaba.

Žaba skoči na drevo:
 rega, rega, rega!
 da bi dežja izprosila
 in si jezik namočila.

Rosa pade na drevo:
 rega, rega, rega!
 Žaba pravi: dà, tako,
 to sem jaz storila,
 svet pogina sem rešila.

Žaba skoči na zemljo:
 rega, rega, rega!
 pa pretegne si nogo.
 »Joj, krivica ta!« zastoče,
 »svet dobrote žabje noče!«

Anton Žužek:

Naša Metka.

Naša Metka bosopetka
 v sadovnjaku se vrti,
 in med belimi zobmi
 teče urni ji jeziček:
 »Daj, pomagaj, dobri striček:
 hrušek, jabolk brez števila
 je nevihta z drevja zbila.
 V košek jih lepo deniva,
 mamici jih ponesiva,
 da jih spravi na police!«
 Brž pa Metka spači lice:
 »Polno je črvivih vmes!«
 Metka, naša bosopetka,
 ti ne veš, pa bo že res,
 in je pač edino pravo:
 Dozori le, kar je zdravo,
 kar zanič je, gre v smeti,
 če le vetrič zašumi.